

Sygn. akt V U 1043/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Helena Mironiuk

Protokolant: Anna Filipowicz

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2013 roku w Białymstoku

sprawy Z. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. o emeryturę

na skutek odwołania Z. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 24 maja 2012 roku

Nr (...)

Oddała odwołanie

Sygn. akt V U 1043/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 24 maja 2012 roku (...) wydaną na podstawie art. 184 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r., Nr 153 poz. 1227 ze zm.) w związku z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) odmówił Z. O. prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie spełnia warunków przewidzianych w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, bowiem na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udokumentował wymaganego 15-letniego okresu pracy w tych warunkach.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnił, jako pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia w charakterze instruktora praktycznej nauki zawodu w Krajowej (...)z uwagi na brak informacji o okresie pracy na tym stanowisku przez Z. O., od kiedy ukończył kurs pedagogiczny dla instruktorów praktycznej nauki zawodu oraz, czy praca dydaktyczna i wychowawcza była wykonywana w wymiarze przewidzianym dla nauczycieli praktycznej nauki zawodu.

Jednocześnie z ogólnego okresu zatrudnienia wyłączono okresy urlopów bezpłatnych na kartach wynagrodzeń z Oddziału (...)w B.w ilości IX/1986– 1 dzień, X- 1976 – 3 dni, VII/1977– 10 dni, X/1977– 2 dni, VII/1980– 7 dni, VIII/1980– 5 dni, XI/1986– 9 dni.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył pełnomocnik Z. O., który zaskarżył powyższą decyzję w całości i zarzucił jej naruszenie prawa materialnego - § 4 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz pkt 16 działu XIV – „prace różne” załącznika A – „prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego” – do niniejszego Rozporządzenia, poprzez nie zaliczenie do okresu pracy w szczególnych warunkach, który odwołujący przepracował na stanowisku mechanika samochodowego.

Wskazując na powyższe pełnomocnik odwołującego wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie odwołującemu prawa do emerytury, a także wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań w charakterze świadka A. S., A. K. i A. T. na okoliczność wykonywania stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach na stanowisku mechanika (montera) samochodowego w (...) Związku (...) w B. w okresie od 7 marca 1973 r. do 31 stycznia 1975 r. oraz w Krajowej Państwowej (...) Oddział w B. w okresie od 4 listopada 1975 r. do 30 kwietnia 1990 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. w odpowiedzi

na odwołanie wskazał na brak wymaganego ustawą piętnastoletniego okresu pracy Z. O. w szczególnych warunkach, podtrzymał stanowisko zajęte w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wskazano ponadto, że w oparciu o zgromadzone dokumenty nie można przyjąć, iż wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, te prace, które są wymienione w wykazie prac w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i jako takie nie podlega uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 184 cytowanej na wstępie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku

z § 4 powołanego na wstępie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn wynoszący 15 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 – 20 lat dla kobiet, 25 lat dla mężczyzn. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, a co istotne od dnia 1 stycznia 2013 roku wyeliminowano warunek rozwiązania stosunku pracy w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem. Natomiast art. 32 ust. 2 wyżej wymienionej ustawy stanowi, że dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ustępie 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

W tym też zakresie należy stosować przepisy Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z § 3 i 4 wyżej wymienionego Rozporządzenia pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie A nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz posiada wymagany okres zatrudnienia 20 lat pracy dla kobiet oraz 25 lat pracy dla mężczyzn, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zauważyć wypada, że stosownie do treści art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS podstawą ustalenia zatrudnienia w szczególnych warunkach są przepisy dotychczasowe. Wykładni pojęcia „przepisy dotychczasowe” dokonał Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z dnia 13 lutego 2002r., III ZP 30/01 (OSNAPiUS 2002/10/243), wskazując na niektóre przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r., z wyłączeniem tych, które zobowiązywały ministrów, kierowników urzędów centralnych i centralne związki spółdzielcze do ustalenia wykazu stanowisk pracy w podległych im zakładach pracy. Sąd Najwyższy stwierdził, że odesłanie do „przepisów dotychczasowych” w kwestii wykazów obejmujących świadczenie pracy w warunkach szczególnych, zawarte w art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, nie obejmuje przepisów kompetencyjnych § 1 ust. 2-3 rozporządzenia. Odesłanie odnosi się, więc tylko do „wieku emerytalnego, rodzajów prac, stanowisk, warunków” uprawniających do wcześniejszej emerytury. To pozwala na wniosek, że „przepisy dotychczasowe”, o których mowa w odesłaniu, to § 2 ust. 1 Rozporządzenia stanowiący, iż okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy; § 4-8a określające wiek emerytalny i okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach pracowników wykonujących prace wyszczególnione w wykazie A i B stanowiących załącznik do rozporządzenia oraz § 9-15 dotyczące wieku emerytalnego i warunków przechodzenia na emeryturę osób zatrudnionych w szczególnym charakterze. Tym samym wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, której nie wymieniono w wykazach A i B, stanowiących załącznik do rozporządzenia nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (por. wyrok Sądu najwyższego z 20.10.2005r., I UK 41/05, OSNP 2006/19-20/306). Podsumowując, wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których wyżej wymienionym osobom przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia.

Okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie jest to, że Z. O.osiągnął wiek uprawniający do ubiegania się o przyznanie emerytury zgodnie z § 3 i 4 wyżej wymienionego Rozporządzenia, bowiem urodził się on w dniu (...)roku, a więc ukończył 60 lat. Nadto Z. O.wykazał wymagany przepisami okres składkowy i nieskładkowy wynoszący na dzień 1 stycznia 1999 roku 25 lat, a także nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. W dacie złożenia wniosku o przyznanie prawa do świadczenia emerytalnego pozostawał bez zatrudnienia.

W niniejszej sprawie kwestią sporną jest zaliczenie odwołującemu okresu pracy w szczególnych warunkach na stanowisku mechanika samochodowego w (...) Związku (...) w B. w okresie od 7 marca 1973 r. do 31 stycznia 1975 r. oraz w Krajowej Państwowej (...) Oddział w B. w okresie od 4 listopada 1975 r. do 30 kwietnia 1990 r., czym uzyskałby ponad wymagany piętnastoletni okres pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy decyzją z dnia 24 maja 2012 roku odmówił uznania za pracę w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia odwołującego w (...) Związku (...) w B. w spornym okresie. W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnika Z. O. wskazano, iż organ rentowy nie uznał okresu pracy odwołującego w (...) Związku (...) w B. od dnia 7 marca 1973r. do 31.01.1975r. oraz w Krajowej Państwowej (...) Oddział w B. od 04.11.1975r. do 30.04.1990r. ponieważ wnioskodawca nie przedstawił świadectw wykonywania prac w szczególnych warunkach, zaś treść złożonych świadectw pracy potwierdza wykonywanie prac mechanika napraw pojazdów i instruktora praktycznej nauki zawodu, co nie pozwala na uznanie, że były to prace wykonywane w szczególnych warunkach.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie stanowiskiem świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych, o którym mowa w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W sytuacji braku wymaganego świadectwa pracy w warunkach szczególnych wystawionego przez pracodawcę, Sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia, czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach 1 lub 2 do rozporządzenia (por. wyrok Sądu apelacyjnego w Katowicach z 4.11.2008r., III AUa 3113/08, Lex nr 552003). Z drugiej strony posiadanie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych nie wiąże organu rentowego i nie przesądza automatycznie

o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z § 2 i 4 Rozporządzenia. Świadcstwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c, gdyż podmiot wydający to świadcstwo nie jest organem państwowym, ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadcstwo pracy traktuje się w postępowaniu sądowym, jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno, co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 maja 2004r., III UK 31/04, OSNP z 2005/1/13 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24 września 2008r., III AUa 795/08, OSAB 2008/4/60).

Odnosząc się do powyższego należało ustalić, czy w spornym okresie Z. O. stosownie do treści świadectw pracy dołączonych do wniosku wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

Z wykazu A Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 Nr 8, poz. 43 ze zm.), Działu XIV, pkt 6 wynika, że do prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego zaliczono pracę w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych.

Z uwagi na konieczność ustalenia, czy odwołujący w spornym okresie zatrudnienia wykonywał pracę w powyżej omówionym charakterze Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe, dopuścił dowód z zeznań świadków, przesłuchał wnioskodawcę w charakterze strony oraz dopuścił dowód z opinii biegłego. Zgodnie bowiem z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 roku, sygn. akt III UZP 48/84, w świetle § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – zakład pracy wydaje zaświadczenie o zatrudnieniu w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji, natomiast w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie tych okresów także w oparciu o inne dowody.

Z. O. na rozprawie dnia 19 września 2012 roku wskazał, że w (...) Związku (...) w B. pracował w latach 1973-1975, jako mechanik samochodowy na kanale. Wówczas miał tylko naprawiać wszystkie samochody osobowe na kanale. Razem z nim zatrudnionych było 3 mechaników, zaś samochodów było zdecydowanie ponad 20, zaś kanałów był trzy i dwa stanowiska naprawy. Odwołujący wskazał, że w (...) Związku (...) w B. pracował w wymiarze 8 godzin i ponad, jednakże na pytanie pełnomocnika ZUS wskazał, że w kanale nie pracował przez wskazane 8 godzin, bowiem zajmował się również naprawą drobnych usterek, które wykonywał na miejscu. Odnośnie zatrudnienia w Krajowej Państwowej (...) Oddział w B. wskazał, że było on zarówno mechanikiem, jak i instruktorem nauki zawodu, bez prowadzenia nauki jazdy, bowiem zajmował się tym inny pracownik (k. 20v). Następnie odwołujący przesłuchiwany w charakterze strony wyjaśnił, że w trakcie zatrudnienia w (...) zawsze pracował w kanale i nigdy nie wykonywał prac na zewnątrz. Wówczas były tam trzy garaże z kanałami i było ich troje mechaników oraz jeden brygadzysta, zaś on wykonywał najgorsze prace podwoziowe. Odwołujący wskazał, że w trakcie zatrudnienia w (...) pracował w kanale, gdzie naprawiał układ hamulcowy. Jako instruktor nauki zawodu najpierw pracował sam przygotowując samochód, a potem wraz z uczniami dokonywał napraw. Uczniowie przyglądali się jego pracy. Z. O. wskazał, że wymontowywał tylne mosty w samochodzie, sprzęgła i skrzynie biegów, które naprawiane były w montażowni. Ponadto odwołujący wskazał, że odbył kurs dla szkolenia nauki zawodu, zaś w (...) były garaże z trzema kanałami i nie słyszał, aby tam był warsztat szkoleniowy. Uczniowie, którzy przychodzili na praktyki byli uczniami Zasadniczej Szkoły Zawodowej (k. 83v).

Świadek A. K., który pracował razem z odwołującym w spornym okresie zeznał, że Z. O. pracował, jako instruktor nauki zawodu w przyzakładowej szkole nauki zawodu i wówczas kiedy on pracował na kanale, odwołujący uczył również na kanale (k. 33).

Świadek A. S., który pracował wraz z odwołującym w Krajowej Państwowej (...) Oddział w B. zeznał, że Z. O. pracował, jako mechanik, a następnie, jako instruktor. Przy zakładzie pracy utworzona była szkoła i odwołujący dokonując napraw nauczał uczniów, jak należy taką naprawę przeprowadzić. Świadek ten zeznał także, że wszystkie te czynności były wykonywane na kanale, gdyż było ich 7 lub 8, zaś instruktorów było trzech. Na pytanie pełnomocnika odwołującego świadek zeznał, że praca mechanika i instruktora niczym się nie różni. A. S. wskazał ponadto, że uczniowie szkoły pracowali po 7 godzin i zajęcia praktyczne odbywały się przez 5 dni, przy czym 3 dni trwała nauka i 3 dni praktyka, a szkoła miała do dyspozycji trzy kanały (k. 33-33v).

Świadek A. T. zeznał, że pracował z odwołującym w (...) Związku (...) w B. od maja 1974 roku przez rok. Wówczas to odwołujący był mechanikiem i naprawiał samochody na kanale. Świadek zeznał, że w tym czasie nie było podnośników, więc musiał dokonywać napraw na kanale, a przeważnie naprawiało się tak hamulce. Zdaniem tego świadka odwołujący pracował zawsze na kanale. Praca odwołującego trwała 8 lub więcej godzin, zaś mechaników było trzech (k. 44).

Świadek J. O., który pracował wraz z wnioskodawcą w latach 1978 – 1984 r., jako brygadzysta, w stacji obsługi napraw samochodów ciężarowych w kanale zeznał, że odwołujący był mechanikiem i naprawiał samochody ciężarowe. Odwołujący pracował na hali w kanałach, bowiem do elektryków należało wykonanie innych napraw poza kanałem. Świadek ten na pytanie pełnomocnika ZUS zeznał, że tylko 45 ze 100 mechaników naprawiało podwozia, zaś najczęściej naprawiano hamulce, resory i układy kierownicze. Świadek J. O. wskazał, że nie dysponuje wiedzą odnośnie zatrudnienia wnioskodawcy w szkole, jako instruktor zawodu (k. 46v).

Mając na uwadze powyższe zeznania świadków Sąd podzielił stanowisko organu rentowego, bowiem Sąd nie dał wiary zeznaniom złożonym przez wnioskodawcę, w których wykazuje on, iż praca w kanałach trwała dłużej niż 4 godziny. Skonfrontowanie treści tych zeznań i zeznań świadków wskazuje, że polegają one na prawdzie jedynie w części.

Zdaniem Sądu zeznaniom tym, jak i zeznaniom świadków nie można odmówić wiarygodności jedynie w tej części, która dotyczyła opisu stanowisk zajmowanych przez nich oraz przez wnioskodawcę. Podawali oni zgodne informacje, w których opisywali, jakie prace należały do wnioskodawcy, czym zajmował się on najczęściej oraz charakter tych prac. Świadczyli byli zgodni, co do okoliczności pobocznych, takich jak: ilość zatrudnionych mechaników, ilość pojazdów, rodzaje usterek oraz miejsce wykonywanych prac. Wszystkie te okoliczności były przez świadków wskazywane zgodnie, korespondują ze sobą i dlatego też Sąd uznał, że polegają one na prawdzie.

Konfrontując zatem zeznania świadków, jak i wnioskodawcy odnośnie wykonywania w spornym okresie pracy w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy stwierdzić należy, że zeznania złożone przez nich w tym zakresie nie są zbieżne.

Dlatego też Sąd uznał za celowe dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, bowiem ocena charakteru i rodzaju czynności wykonywanych przez wnioskodawcę wymaga wiadomości specjalnych.

Biegły sądowy z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy na podstawie całokształtu materiału dowodowego ustalił, że w spornym okresie pracy Z. O. zatrudniony był na stanowiskach – mechanika samochodowego w (...) Oddział w B., mechanika napraw pojazdów samochodowych i mechanika napraw pojazdów samochodowych – instruktor praktycznej nauki zawodu w Państwowej (...) Oddział w B. i nie można przyjąć, aby praca ta była zatrudnieniem w szczególnych warunkach. W opinii biegłego wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku nie legitymuje się wymagany stażem pracy w warunkach szczególnych i według § 4.1, pkt. 3 rozporządzenia i nie nabył uprawnień do ubiegania się o świadczenie emerytalne z tego tytułu.

W uzasadnieniu opinii biegły wyjaśnił, że stanowiska pracy, na których zatrudniony był odwołujący nie są wymienione w branżowym wykazie stanowisk pracy w warunkach szczególnych i praca na nich nie odpowiada pracy, o której mowa jest w poz. 16, działu XIV Wykazu A stanowiącego załącznik nr 1 do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego

1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Reasumując, biegły sądowy zaopiniował, że Z. O. na dzień 1 stycznia 1999 roku nie legitymował się stażem pracy w warunkach szczególnych.

Biegły na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2013 roku podtrzymał swoją opinię złożoną do akt sprawy i w odniesieniu do treści wyjaśnień złożonych przez odwołującego zaopiniował, że potwierdzają one jedynie to, iż Z. O. pracował, jako mechanik samochodowy, a do dyspozycji miał kanał samochodowy, z którego korzystał jedynie w niektórych czynnościach. Ponadto biegły wskazał, że do wykonywania pracy w kanale trzeba było mieć uprawnienia diagnosty, a odwołujący pracował na kanale, w garażu i w warsztacie. Na pytanie pełnomocnika odwołującego biegły wskazał, że przy opracowaniu opinii posłużył się materiałem dowodowym, swoją wiedzą oraz zeznaniami świadków, zaś pracodawcy odwołującego nie wystawili odwołującemu świadectwa pracy w szczególnych warunkach. (k. 83v-84).

Sąd uwzględnił opinię biegłego jako rzeczową i dogłębnie analizującą przebieg czynności wykonywanych przez wnioskodawcę, wskazywanych przez niego, świadków oraz wynikających z załączonych do akt dokumentów stanowiących najbardziej wiarygodne źródło dowodowe. Przy czym zdaniem Sądu przeprowadzenie tego dowodu było niezbędne w celu ustalenia, czy praca wykonywana przez odwołującego może być uznana za pracę w szczególnych warunkach, o czym mowa w powołanym powyżej Rozporządzeniu.

Zauważyć bowiem należy, że zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem krótsze dobowo (nie w pełnym wymiarze obowiązującego czasu pracy na danym stanowisku) lub periodyczne, a nie stałe świadczenie pracy wyklucza dopuszczalność uznania pracy za świadczoną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wskutek niespełnienia warunku stałej znacznej szkodliwości dla zdrowia lub stałego znacznego stopnia uciążliwości wykonywanego zatrudnienia. Praca świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 22 sierpnia 2012 r., III AUa 374/12, LEX nr 1217658, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 lipca 2012 r., III AUa 27/12, LEX nr 1217816).

Odnosząc powyższe uwagi do stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie stwierdzić należy, iż postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie wykazało, że Z. O. nie był zatrudniony w szczególnych warunkach i nie jest on uprawniony do ubiegania się o świadczenie emerytalne z tytułu zatrudnienia w tych warunkach.

W szczególności, że Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że o uznaniu zatrudnienia za pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie decyduje treść dokumentów wystawianych przez pracodawcę, ale charakter czynności faktycznie wykonywanych przez pracownika (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 1998r., II UKN 570/97, OSNAPiUS 1999 nr 6, poz.213; z dnia 22 marca 2001 r., II UKN 263/00, OSNAPiUS 2002 nr 22, 553).

Należy ponownie podkreślić, iż praca przy naprawie pojazdów mechanicznych uprawnia do niższego wieku emerytalnego, jedynie wtedy, kiedy wykonywana jest w kanałach remontowych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, co jest zgodne z wykazem A Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, Dział XIV, pkt 6.

Dlatego też Sąd podzielił ustalenia organu rentowego i stwierdził, że wnioskodawca w okresie spornym nie był zatrudniony w warunkach szczególnych i dlatego też nie legitymuje się wymaganym ustawą okresem 15 lat pracy w tych warunkach.

Reasumując, Z. O. nie udowodnił, co najmniej 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Dlatego Sąd oddalił żądanie dotyczące przyznania świadczenia w obniżonym wieku przysługującego osobom zatrudnionym stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Sąd nie zaprzecza, że odwołujący pracował w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych, ale nie były to czynności wykonywane wyłącznie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, skoro dokonywał on również innych niezbędnych napraw zarówno w warsztacie, jak i poza nim.

Z tych wszystkich powodów należało oddalić odwołanie jako pozbawione podstaw prawnych na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.